

JOYCE DEEKS BIBELNOTER - AMOS´BOG

878 Amos 1

Dette siger Herren: På g.a ... tre forbrydelser, ja fire

Disse korte profetier nævner, hvad de forskellige nationer har gjort, der har vakt Guds vrede, og deres straf derfor. De havde ikke Guds lov, som israelitterne, og dadles derfor ikke for at have overtrådt den. Men de har handlet grusomt og krænket elementære normer, som deres samvittighed har angivet om behandling af andre mennesker, selv i krigstid, og derfor falder de for Skaberens dom. Måske har Amos' tilhørere i Israel med glæde lyttet til disse udsagn, der alle var imod deres fjender, men deres tur skulle komme! At lytte til domsord mod os selv er noget helt andet, og kommer de fra Herren, kræver det omvendelse og bøn om nåde.

HUSKEVERS: Romerbrevet 2:1

879 Amos 2

Det var dog mig, der førte jer op fra Egypten

Endnu to små profetier, mod Moab og mod Juda (bemærk den ændrede målestok for Juda, der havde Herrens lov), har passet de lyttende israelitter udmærket. Men alt dette har kun været indledningen til Amos' egentlige budskab til Israel selv. De dadles for social uretfærdighed, undertrykkelse, utugt og afgudsdyrkelse. Guds krav til dem om lydighed mod ham bygger ikke blot på, at han er deres Skaber, for det gælder alle, men at han førte dem op fra Egypten og gav dem sejr over alle fjender, så de kunne tage deres land i besiddelse. De skylder ham alt - og det gør vi også, for vort "land" er Kristus Jesus.

HUSKEVERS: Romerbrevet 5:8-10.

880 Amos 3

Gud Herren taler, hvem profeterer da ikke?

Ved mange eksempler på årsag og resultat (3-6) lægger Amos op til den aktuelle sag: profetierne om dom over Samaria lyder, fordi Herren har bestemt at ødelægge den og ønsker at give den en alvorlig advarsel. Det er ikke Amos' påfund; som Herrens profet kan han ikke andet end udtale, hvad Herren har sagt (7-8). De var Herrens udvalgte, men det skåner dem ikke for straf; tværtimod har de et større ansvar og er mere skyldige, for de kender Guds lov, men opfører sig, som om de ikke kender den. I Anden Kong. 23:15 læser vi om ødelæggelsen af alteret i Betel, som Amos havde forudsagt (14).

HUSKEVERS: Titusbrevet 1:13-14

881 Amos 4

Fordi ... skal du berede dig til at møde din Gud

Herren har gang på gang bragt noget svært over Israel i den hensigt at vække dem til omvendelse, men fem gange lyder det triste refræn: "men I vendte ikke om til mig". I lyset af denne hårdhertethed varsles der endnu et møde med Gud, som de må berede sig på (12). Hvad Gud truer med i vers 12 er formentlig det, der er nævnt i vers 2-3, og betyder total undergang, for det må være endnu værre end de plager, der er nævnt, som ikke førte til omvendelse. Beskrivelsen af Guds storhed i vers 13 understreger, at ingen kan redde nogen ud af hans hånd!

HUSKEVERS: Titusbrevet 3:8.

882 Amos 5

Søg Herren, så skal I leve

Amos fortsætter sin fordømmelse af Israel, men profetens opgave er at søge at vende folket til Herren, før de truende domme indtræffer. Derfor kommer der ind imellem opfordringer til at søge Herren som vejen til livet. Lad os tage vers 5-6 og 14-15 til hjertet. Livet er i Herren selv og ikke i religiøse oplevelser eller traditioner: Betel, hvor Jakob mødte Gud (Første Mos. 28:10-22); Gilgal, hvor Israel blev omskåret, da de kom ind i landet (Jos. 5:2-9); Be'ersheba, hvor Herren åbenbarede sig for Isak (Første Mos. 26:23-25). Lad os ikke, som Israel gjorde, påberåbe os, at Herren er med os, fordi vi er hans folk, men vise det i gerning.

HUSKEVERS: 2. Krønikebog 15:2

883 Amos 6

Jeg afskyr Jakobs stolthed

Jakobs stolthed viste sig i det luksuriøse liv, stormændene levede, mens de bøjede retten og undertrykte de fattige. De var "sorgløse" og "tillidsfulde", mens de burde have været vakt til ængstelse for Herrens dom gennem profetens advarsel og søgt at vinde Guds nåde ved at ydmyge sig for ham og vende om fra deres synd. Et ord fra Herren, og hele deres tilværelse ville falde sammen (11). Herren ønsker, vi skal være "sorgløse" og "tillidsfulde", men på det rette grundlag: i taknemlig tillid til hans nåde og omsorg, idet vi bliver bevaret i hjertesamfund med ham og gør det, der er ham velbehageligt.

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 5:6-7.

884 Amos 7

Gud Herre, tilgiv dog!

Synerne om Israels undergang fremkaldte Amos' forbøn, og to gange afværgede han Herrens vrede. Men tredje gang slog Herren dommen fast: "jeg vil ikke længere bære over med det (Israel)". Betels præst anklagede Amos for kongen som forræder, men åbenbart reagerede kongen ikke på anklagen, og præsten måtte nøjes med selv at gå i rette med Amos. Han beskyldte ham for at profetere dom for at tjene sit brød og prøvede at sende ham hjem til Juda. Men profetvirksomheden var ikke Amos' "job"; han var sendt af Gud, og dommens ord var Guds bud, som Amos bragte videre med blødende hjerte. Han havde forgæves forsøgt at afværge dommen i sin forbøn.

HUSKEVERS: 2. Korinterbrev 5:20.

885 Amos 8

Aldrig glemmer jeg nogen af deres gerninger

Det var en frygtelig tanke, om Gud skulle sige til os, som han sagde til de rige i Israel, at han aldrig ville glemme én af vore gerninger (7)! Grunden her er nok, at de ikke ville vende om fra dem. Men omvendelse kan ikke købe tilgivelse. Der skulle mere til. Der skulle Jesu død til, og da han døde på korset, gik solen ned ved middag, og jorden blev mørk ved højlys dag (9; Luk. 23:44-45). Han bar vor synd bort, så Gud kan glemme den. I tilknytning til vers 11 og flg. synes det desværre ofte, at hunger efter Herrens ord først bliver stærkere, hvor Bibelen er blevet en mangelvare. Er vi taknemmelige nok for, at vi har den?

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 10:17-18.

886 Amos 9

Jeg retter mit blik mod dem til ulykke

"Det syndige rige", Israel, forsvandt fra jorden, som forudsagt i vers 8, men "Jakobs hus", jøderne blev ikke udslettet. De er i sandhed blevet rystet blandt alle folkene (9) og er igen plantet på deres jord (15). De bor dog endnu ikke i sikkerhed og overflod, heller ikke i tro på verdens Frelser, som Gud sendte til dem. At Gud ser alt og alle, er en forfærdelig kendsgerning, når den som her fremhæves som sikkerhed for, at ingen vil undslippe hans dom. Men som den er fremført i Sl. 139, er den en betryggelse; det var forfærdeligt, hvis vi kunne skjule os for hans øje eller komme uden for rækkevidden af hans skærmende hånd, borte fra hans ledelse og styrelse.

HUSKEVERS: Salme 139:23-24